Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم: څه د خدای کارونه دي

لــــــیکوال: مـحمد نعیم وردګ

برېښنالیـك: www.naeem.afghan@gmail.com

مخ پاڼه(فسبوك) : نعیم جان بوډا

آنلاین چارې: انجنیر صفت الله (فضلي)

د لیکلو کال: ۱۳۹۷ هـ . ش

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناول

دجمعې په ورځ به اکثره وخت کارت سخي زيارت ته تللم؛ کور ته مو لنډه دی، کوم مصرف مې نه پرې راتلو، نو په همدې اساس دا ځل هم دجمعې ورځ وه، تر کړکۍ مې وروکتل، په زيارت کې او زيارت ته څېرمه سمه ګڼه ګوڼه وه، زانګوګانې پکې ګډېدې، دماشومانو چغو پوغ و، سم دلاسه جګ شوم راساً ور روان شوم. بلاخېره زيارت ته ورسېدم، لږ هاخوا دېخوا مې سترګې وپولې، نور مستقيم لاړم په پورتنۍ سپاچه (برنډه) مې دسمال رالاندې کړو، کرار کېناستم، اکثره خلك فاميلي راغلي و، فرشونه يې هوار کړي و، ديګونه (پخلي) يې کول، چا هندوانې، خربوزې چاق کړې وې، ما هم مبايل راويستلو يو ملګري ته مې زنګ وکړ؛ له بدمرغه مبايل يې بند و، کني زړه مې و، چې را ويې غواړم، يوه هندوانه، مندوانه به موږ هم وخورو؛ خو دا چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تنها پاتې شوم، څو دقیقې نور هم ناست وم، بلاخبره زړه مې تنګ شو، راپاڅېدم، له دوه، دریو سپاچو رانښکته شوم؛ په څلورمه دیوه ګلدان ترڅنګ، دپیپسي دبوتلو او بسکوټو دکاغذونو مینځ کې یو غټ سامسونګ ګلکسي مبایل پروت و، زر پرې ورټیټ شوم دیو بسکوټ دکاغذ سره جوغت مې راپورته کړو، د اوږې د دسمال سره مې پیچلی لاس کې غلی ونیولو نور مې ونه کتلو چې روغ یې که خراب وېرېدم څوك دعوه پرې راونکړي، مستقیم ورسره راروان شوم دزیارت له ګڼې ګوښې را ووتلم، بهر دهدیرې منځ کې چې زموږ دکور لار همداسې پکې راتېره وه، غلی، غلی مې لږ، لږ وکتلو منځنۍ بټنه مې یې کلیك کړه صفحه یې روښانه شوه، خو په داخل کې یې دنورې لاسوهنې لپاره رمز غوښتلو؛ واپس مې یې صفحه خاموش کړه، نور مې نو کرار دا دبغل جیب کې ورخوشې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړو، سخت ورته خوشحاله شوم ځکه چې له یوې خوا مې تیار یو غټ مبایل ته ضرورت و، خپل مې نور له کاره لوېدلی و، او له تاسو یې څه پټه د اخیستلو پیسې مې یې هم نه لرلې، بلخوا که فکر موکړی وي، دامندلي شی هسې خوشحالي لري، خلاصه کور ته مې راورسولو، سم دم مې دکمپیوتر سره وصل کړو؛ رمز مې یې پرې والوزولو. د رمز د له منځه وړلو سره سم، په سکرین زما په سن دیو ښایسته زلمي تصویر رامخ ته شو، بیا مې کردیت پکې وکتل (۴۱۲) افغانۍ پکې وې، دا یې لا بله خوشحالي شوه، پسې پیام پاڼې ته لاړم دانترنټ معلومولو په پار (۷) مې (۳۴۴) ته واستول؛ واپس پیام راغلو (۲۴۰۰ ام بي) انترنیت هم پکې و، ها خوشحالي څه وه، چې دا یې لا بله شوه، له دې هر څه نه په دې خبره ډېر خوشحاله شوم، چې دغریب سړي نه دی، تر څو زړه یې پسې وخوږېږي، یا بل

(c) ketabton.com: The Digital Library

وانخستلی شي، ځکه غریب سړی مبایل کې دومره کردیت او انترنت نشي اچولی، نور له پیام پاڼې راووتلم؛ چې کتل مې فسبوك هم خلاص ترې پاتې وو، ډیټا مې پرې راچلانده کړه؛ ایډي یې د (یونس افغان) په نوم وه، ټوله ایډي مې سر تر پایه چك کړه؛ ډېر باادبه؛ دیني، هر اړخیزه علمي او معلوماتي پوستونه یې کړي و، پوستونو ته په کتو یې ډېر شریف، له انسانیت مالامل انسان ښکارې دو، واقعاً، وجداني نارامتیا یې راوچوله، زړه کې مې لړ لړ دا خبره وګرځېده: چې مبایل مې یې واپس ورته سپارلی وای، داسې شریف؛ او هېوادنۍ مینې ته ژمن انسانان باید زما له لاسه خپه نشي.

په همدې فکر؛ فکر کې له فسبوك راووتلم، ګالري مې راخلاصه کړه؛ یو څو ویډیوګانې، دوه، درې یې دعبدالله مقري، یوه دوې دنغمې او همداسې یوه یې دلطیف ننګرهاري، هغه میهني ویډیو پکې وه چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وايي، (لولفه شوم اور مې واخيست...... اې بچيانو ستاسو کور افغانستان يم...) نور له دې پوښې هم راووتلم د عکسونو پوښه مې راوسپړله، زړګونو عکسونه پکې و، ډېری يې دنظامي کسانو و؛ خپله يې هم ډېر عکسونه په نظامي يونفورم کې اخېستي و، ځينو کې تنها؛ ځينو کې دملګرو سره ولاړ، او همداسې دپوهنتون نه دفراغت په خولۍ او چپنه کې دجشنوارې د دورې په انفرادي، او همصنفيانو سره په جمعي توګه ئې ډېر عکسونه اخيستي و؛ پسې راتېر شه ډېر نور دغيرې نظاميانو؛ ښو ښو منظيرو؛ ګلانو، حيواناتو... عکسونه پکې ځای په ځای و، خو ددې ټولو سربېره يوه پوښه کې ځانته تقريباً دېوې پنځه ويشت ،دېرش، کلنې ښځې شپږ، اوه عکسونه و؛ څلور يې په يوازې ځان اخيستي و، په دريو نورو کې يو ببرسرى سپين پوستی ماشوم هم ورسره دی، په يوه عکس کې ورسره ناست دی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

بل کې ولاړ دي، او همداسې دريم کې يو بل ته غاړې وتلي، داسې تصور ترې کېدو چې مور به يې وي، دا ماشوم به هم خپله همدا دمبايل صاحب وي، ځکه چې يو خوا له کاغذي سابقه عکسو اخېستل شوي عکسونه و، بل خوا دفسبوك په بګروند، لمړي نمايش کې يې هم درې ځلور عکسونه له همدې عکسونو ځای په ځای کړي و، نور والله علم.

خلاصه مبايل مې هر اړخيزه چك کړو، ددې سربېره چې ښه نوی، اصيل او قيمتي سيټ دی، لکه څنګه مې چې مخکې يادونه کړې، دکرېدتو، انتريت، هم ډك دی، د (۶۲ جی بي) حافظې له پاسه؛ يو(۸ جي بي) ميمري کارد يې هم درلود. نور مې نو ببېغمه خپلې استعفادې ته واچولو، دده فسبوك مې هم ببېخي پکې بند نکړو، خپله ايډي مې په بل فسبوك افشن کې خلاصه کړه، څو ورځې ووتلې، هره ورځ به مې يو نوې نوي داسې څه پکې ليدل، چې روح ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې پوره ټکان ورکو، دې ته يې هڅولم تر څو يې مبایل واپس خپل صاحب ته تسلیم کړم، خو خیر په همدې شان څو نورې ورځې هم تېرې شوې؛ اما تر دې دمه هیڅا زنګ پسې ونکړو، نور دا فکر هم راته پیدا شو؛ چې صاحب يې، ولې زنګ نه پسې وهي؟ مړ نه وي، تصویرونو؛ او فسبوکي افکاروته په کتو يې دمرګ لایق خو نه دی، خدای ج دې نه کړي.

لنډه دا چې میاشت تېره شوه لا يې هم چا پوښتنه ونکړه؛ نور نو زه هم په دې شوی وم، چې هر څنګه وي، باید ددې سړي معلومات وکړم؛ که ژوندی وي، مبایل به يې ورته تسلیم کړم؛ په همدې نیت ګوشۍ کې دشمارو په لټه شوم؛ یوازې دوې شمارې پکې ثبت وې، یوه مې ونیوله خاموش وه؛ بله مې ونیوه دې هم زنګ نه تېرو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فسبوك ته مې يې فام شولو؛ قصد مې وکړ چې په اړه يې دده په خپله ايډي کې يو پوست وکړم شايد فسبوکي ملګرو کې يې په اړه چا ته معلومات وي، واپس ووېرېدم فکر مې: هسې نه د ځان لپاره څه جنجال جوړ کړم.

خلاصه زړه نا زړه مې يې فسبوك ايدي کليك کړه، له راخلاصيدو سره سم کړنګ؛ کړنګ شو، دوه درې مسېجونه ورته راغلل؛ دا دوه يې هسې طنزي تصويرونه و؛ دريم مې راوسپړلو چې کتل مې د (سياره حيا) په نوم يوې نجلۍ ليکلي و:

(ـ يونس جانه! تاخو هېڅ ونه ويل؟)

د سياري له آدرسه را استول شوي دې خبرې ته مې سودا شوه پورته پسې ورتېر شوم چې کتل مې، دوه مسېجونه يې نور هم کړي و، دلمړي يې له مياشتې زيات وخت وتلی و؛ خپله دمبايل صاحب هم لوستی

(c) ketabton.com: The Digital Library

و، د دوهم بیا (۱۵) ورځې وتلې وې دا نو بیا بې لوستو پاتې وو.

په لمړي مسېج کې يې ليکلي وو:

- یونس جانه سلام!

تر هر څه مخکې هیله ده، کامل صحت، او روحي سکون ولرې.

پس له سلامه باور وکړه کالونه کېږي غوارم دا خبره درته وکړم، خو بدبختانه له یوې خوا پښتني حیا اجازه نه راکوله جرات مې نه شوای کولی، له بلې خوا داسې الفاظ نه و، او نه مې اوس پیداکړي چې اکلً ستاسره له سرشاره لېونۍ مینې مې، څه ناڅه خو دهر ذربان سره تاپسې د زړه ناره مې درباندې اورولې وای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر څو تاسره ترلو نږی، نږی رنګینو هیلو یو تت انځور خو مې درته ښکاره کړی وای.

تر څو، یوه اندازه تاته د اندام، اندام؛ رګ، رګ لوړه تنده مې درته ښودلې وای، او...

په پای کې دهمدې دریو ټکو په کارولو سره یې مسیج را استولی و، نور یې څه نه و لیکلي.

ما هم ګوته پرې کش کړه، دا صفحه مې پورته تېره کړه، د دوهم مسیج په لوستلو مې پیل وکړو،

په دوهم کې یې لیکلي و:

- یونس جانه بیا سلام!

ځواب ته مې دي دوه سترګې څلور شوې څلور اته شوې اته شپاړس، اما بدبختانه رامعلوم نشو، خو اوس په دې فکر یم، شاید مسیج مې دي لوستی وي، مګر هسې خبره دې ګڼلې وي، یا یې نورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکرو ته وړی وې، ځکه چې نن سبا ، بل خصوص ددې اجتماعي رسنيو په دوارن کې دا دمينې خبره دچل ول مکارۍ، مادي او معنوي مفادو دترلاسه کولو مقوله آله ګرځيدلې.

خو هيله کوم ما دهغه خلکو له جم نه مه شماره، زه مې دخپلې خبرې د رښتينولۍ، کامل اخلاص او ثبوت لپاره ستا هر سوال، هرې غوښتنې ته تياره يم، همداسې ستاسره د واقعي مينې او نورو نه دجداولې په خاطر د يو وړکی ثبوت په حيث وايم: - زه ځکه نورې نجينې غوندې، ستا په ښه ځوانۍ، ښايسته وېښتو، قد قامت، ملك او شتمنۍ نه يم مينه، چې ته ما تقريباً ديرلس کاله له مخه ليدلی يې هغه وخت وړکی ماشوم وې دګيرې ميرې دې نوم نه و، ويښته دې بې ترتيبه غټ و، د مياشتو خيرن ببر سر، زړې جامې دې په تن وې، يعني دمينې درباندې راتلو هيڅ درکې نه و، همدارنګه

اوس مې دې هم له یونیم فسبوکي انځور پرته، نه ته لیدلی یې نه مې دې ځواني لیدلې؛ نه مې دې موټر، بلډینګونه، او نه معنا راته لرې، نه اړتیا ورته لرم.

طبعاً اوس به دا سوال درته پیداشوی وي، چې نه دې لیدلی یم، نه مې دژوند له نورو برخو معلومات لرې، څنګ امکان لري چې څوك دې بیا د چا سره دومره مینه ولري؟

سوال دې پوره په ځای دی، ځواب کې یې وایم:

– که یاد دې وي؟ دولس دیارس کالونه له مخه چې وړکی ماشوم وې، که څه هم هغه وخت زه له تا وړکۍ وم، دومره نه پوهېدم؛ خو را وروسته، وروسته چې پوهېدم، په هغه وړکي ځان چې تا له کوم غیرت، جرات، هوښیارۍ نه کار واخیستلو زما

(c) ketabton.com: The Digital Library

دپلار له جنسي تيري دې ځان وژغورلو، هغه ورځ تا يوازې ځان ونه ژغورلو بلکې زه دې هم بوټه درپسې ماته کړم، په همغه غيرت، جريت او هوښياری دې مينه يم، دا ستا دمينې يو ځينځير دی چې بند په بند دې پرې تړلې يم، شرنګيږي.

دوهم اوس د فسبوك له لارې په انځورونو کې دنظامي دريشی په مټ له رتبې (نښان) قدرت وينم، يعني نن دې زما د پلار، په وړاندې.

دمور سره دې دشوي ظلم دعاملينو.

ستا دکور، ځمکو دغاصبينو او همداسې نورو هغه ځناورو په وړاندې چې ستا له ناتوانی، بېکسی، مظلومی نه په استفاده يې په تا او ستا په ماديا‌تو، معنوياتو ځناورنه حملې وهلې، دتولو په وړاندې دې دغچ اخيستلو په پار هر څه وس کې شته، اما ستا صبر او حوصيلې ته صد سلامم، دا په دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروستيو دوه، دونيمو کالو کې ستا دمينې دوهم غشی دی، چې پورې ورې رانه وتی.

خلاصه په ټوله معنا دې له معنويته، متثره، يم، لکه مور ته دتې خوري

ماشوم غوندې مې دځنګ ته زړه درکيږي، هيله، هيله، هيله کوم ناهيلې مې نکړې.

(په درنښت، دځواب په اميد.)

مسيج همدومره و، لکه مخکې مې چې يادونه کړې زه يې هم په مبايل کې بېلو بېلو فعاليتونو ته په کتلو مخکې له مخکې دخپل انسانيت تر سيورې لاندې راوستلی وم؛ اما (دسيارې) دمسيج په لوستلوه؛ دسيارې خبره زما يې هم ليدو، او بنډار ته لکه مور ته دتې خوري ماشوم لېونۍ اشتها شوه، او بل خوا مسيج کې دسيارې له خوا دده په تېر ژوند کې ځينو ډېرو عجيب او هيجاني خبرو ته

اشاره شوي وه؛ ددې په اړه راولاړو پوښتنو هم دځواب له لپاره دیونس لیدلو ته ښه سم وادار کړم. پخپله ددې سیارې په باب به څه وایي؟ دې خبرې ته مې بیا تر ټولو زیاته تلوسه شوه.

په همدې فکر کې یو ځل بیا مې په ګوشۍ کې ثبت دواړه شمارې داېرې کړې، دتېر په څېر بیا یې هم زنګ تېر نکړ، نور نو داسې کومه سمه لاره نه رامعلومېده تر څو یونس مې پرې پیدا کړی وای.

واپس مې خپله فسبوك ایډي پکې راخلاصه کړله، که څه هم ځان ته مې بار، بار ډاډ ورکولو چې ځه څه پسې ګرځې؟ خو روح نه آرامېدو په همدې شان دوې ورځې نورې هم تېرې شوې، دریمه ورځ د ماسپښین دوې بجې وې نیم غړانګی ویده وم، چې بالښت سره مې لړزه شوه، ور ومې کتل همدې مندلې کوشۍ ته زنګ وو، راپورته مې کړه، د اوکې سره سم مې غږ پرې وکړو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– بلې!

مقابل کس غږ وکړو!

– سلام وروره ښه يې؟

– شکر دی، ته ښه يې؟

– هو شکر زه هم ښه یم! یوه خبره مې درته کوله که په قهر کېږې نه؟

– نه ولې مهرباني

ویې خندل بیا یې وویل:

– همدغه سیمکارت چې زنګ مې پرې در کړی، سره له ګوشۍ یوه میاشت مخکې رانه ورك شول، فکر کړم تا پیداکړې؟

– هو!

خندا کې یې وویل:

– ښا، څنګه واپس یې راکوې کنه؟

– نه!

– ټوکې کوې که رښتیا وایې؟

– څه ملانصرالدین درته ښکارم؟

د نرمې خندا غږ یې راغلو، پسې زیاته یې کړه:

– ښا، ځه نو مبایل دې ستا وي، اما یوه ځواني وکړه!

– څه؟

– شاید لیدلي دې وي، ګالرۍ کې مې د ملګرو عکسونه دي، چې اکثریت یې اوس شهیدان دي، دا هم په هر حال په یوه پوشه کې مې د مور یو اووه، اته عکسونه دي، ته باور وکړه ټوله زندګي مې همدغه عکسونه دي، له هر طریقه چې کولی شې، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

واتساف؛ ویبر، مسېنجر او یا هم له بلې ممکنه لارې که راته ودې لېږل تول عمر به دې دعاګوی یم.

ورغبرګه مې کړه:

– رښتیا؟

– هو، قسم ده!

– سمه ده دا کار کوم، اما په یو شرط!

دخندا سره مکس یې وېل:

– څه؟

ومې وېل:

– ادرس درکوم همدا اوس به په موټر کې راخېژې شپه به ماسره کوې، البته په دې شرط چې قسم به هم سر له همدې اوسه راسره کوې، دسیارې په اړه، او سیارې چې ستا په تېر ژوند کې کومو خبرو ته

اشاره کړي هېڅ به نه رانه پټه وي نه به ذره دروغ وايې!

دلته نو سرې ښه سم وخندل، بیا یې ووېل:

– ته به ښه جنت ته ولاړ شې داسې ته خوږ ګوتو خلك نیسه، آورې؟

په خندا مې وروګرځوه:

– هسې مې تلوسه شوې، ستا نه دا کیسه غواړم، اما ډاډ درکوم چې داسې فرض کړه لکه دېوال ته دې چې کړې وې!

خلاصه له ډېرو دلیلونو ملیلونو وروسته مې قانع کړ، وېل یې:

– آدرس راکړه!

– اوس چېرته یې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– پلڅرخي کې!

– ښا ، ښا صحيح، سينما پامير ته راشه له هغه ځاى نه د کارته سخي موټر راځي په يوه کې راوخېژه، زه په استادګاه درته ولاړ يم، همدې شمارې سره تماس کې اوسه.

څه سر مو در خوړوم، يو دوه ساعته وروسته تقريباً ماښام و، چې راورسېدو، له يو تونس موټر نه ښکته شو، سم دم مې وپېژندو، خو لږ شکمن څکه شوم چې لاس کې يې يوه هندوانه نيولې وه؛ ماويل: هسې نه ددې کورو څوك وي، يوه لهذه مې صبر ورته وکړ، چې دی دسرك په څنډه ودرېدو، هاخوا دې خوا يې وکتل بيا يې مبايل ته لاس کړ، نور مې شك ورك شو، پرې ور روان شوم؛ دده هم چې سترګې راباندې ولګېدې موسك شو، هندوانه يې چپ لاس ته کړله، ښی لاس يې دغېږو لپار خلاص

(c) ketabton.com: The Digital Library

كړ، بلاخېره سترې مشي مو وكړه، له پوښتني وروسته يې ويل:

- كاشكې ستاسو كور بل ځاى واى، ددې ساحې نه مې سخت بد راځي!

- ولې؟ دا خو بد ځاى نه دى؟

په خندا شو، ويل يې:

- يوه مياشت مخكې راغلى وم، دومره ستونزې راته ترې جوړې شوې، كني مخكې مې ډېر خوښېدو.

په دې خبرې سره يې زه هم وخندوم؛ بيا مې وويل:

- دا هندوانه دې، ولې اخېستله زموږ كور له سرك نه لرې دى، اوس يې ځوك يوسي؟

ويل يې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– زه يې ورم!

بيا مې ورته ووېل:

– کور مو هم نور څوك نشته، زه تنها يم، زما بده ايشي!

په خندا کې يې راغبرګه کړه:

– څه خير زما ورسره جوړه ده، د ډوډۍ نه پرهېز يم، همدا به خورم!

خلاصه په همدې ګپ، ګپ کې کور ته ورسېدو؛ مخکې له دې چې مهمانخانې ته ننوځي، مخ يې راوړو، ويل يې:

– وبښه که تکليفېږې نه، لږ د اودس کولو اوبه راکړه، دا لمونځ به وکړو.

اوبه مې ورکړې اودس او لمونځ يې وکړل، بيا مې

چای ورته راوکړو؛ دچایو په سر مې پوښتنه ترې وکړه:

- ولې دې دومره پس زنګ پسې ووهلو؟ دا مبایل خو ما تقریباً یوه نیمه میاشت له مخه پیداکړو؟

په ځواب کې یې ویل:

- ما ټول تحصیل نظامي برخه کې کړی ؛په همدې تړاو اوس د سرحدي پولسو په لیکو کې دعاجل کمك قوې افسر یم؛ دسرحد په هر برخه کې چې وضعه اصطراري شي هغلته دکاپې اندازه سربازنو او مهماتو سره ځان رسول زما مسولیت ده؛ هغه ورځ زه او څو نور ملګري مې کارته سخي زیارت ته په چکر راغلي و، چې له وزارت نه یې زنګ راته وکړو، ویل یې:

- په ډیورینډ کرښه د افغان او پاکستاني ځواکونو تر منځ جګړه رامنځ ته شوې اوس هم دوام لري،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې خبرې په اورېدو سره بس موږ هم عجلې واخیستلو، منډې منډې شوې، مبایل رانه رالوېدلی و، زه سیده ولاړم سرحد ته څو ورځې جنګ کې و، خبر شوی به وې؟ دوی هم څو نفر تلفات لرل، موږ هم د دوه زخمیانو سربېره، د قاسم جان په نوم یو سر تېری شهید ورکړ؛ که څه هم پس له دریو ورځو جنګ بس شو، خو موږ تر یوې میاشتې همغلته د آمده باش په حساب پاتې شو، هلته هېڅ شبکې کار نه کولو چې زنګ مې درته کړی وای نو په دې خاطر.

ومې وېل:

- ښا صحیح ماوېل چې څنګ زنګ نه وهې خدای ج ناخوسته مړ نه وې، په ګوشۍ کې دې هم له دوه شمارو پرته چې هغه هم بندې وې، نور هېڅ شماره نه وه، کنې ما زنګ درته کولو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هو رښتیا دا مبایل مې صرف د انترنیت لپاره کارولو، نه د بل چا نمبر پکې شته، نه یې بل چا سره نمبر شته!

په همدې کیسو کیسو و؛ چې ورکې وروړ مې دلاس مینځلو ابوه راوړې، لاس مو پرېمنځل ډوډۍ موډۍ مو وخوړه، بیا مو چای را وکړو، ددې دوهم ځل چایو په سر مې اصلي موضع ور واچوله، جیب ته مې لاس کړ، دده خپل مبایل مې راویستلو، پرې راکوز شو، زما په لاس کې یې په دې یوه ګوته کار پکې شروع کړ، ګالري یې راخلاصه کړه، اول یې ها دمور د عکسو پوشه وکتله، بیا یې په دې نورو عکسو زر زر نظر تېر کړو، نور یې له مبایل نه لاس ورتول کړ، وېل یې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور ودان چې دا عکسونه خو دې نه دي حذب کړي، مبایل پسې ولاکه په تول ژوند درته راغلی وای مګر...

تر څو یې خپله خبره تکمیلوه په دې وخت کې ور وټکېدو، ور جګ شوم چې کټل مې مور مې هندوانه راتوتې کړې پتنوس مې ترې راوخیستلو د یونس مخ کې مې کېښودو له مخامخ نه زه ورته کېناستم، دکېناسو سره سم یې وېل:

ـ کاشکې دومره ډېره یې نه وای رالېږلې، زه دومره نشم خوړلی؛ ستا خو هسې بده ایشي نه یې خورې!

ومې خندل، ورغبرګه مې کړه:

– هو؛ دا خو ده، اما تا دې چې پرهېز مات کړ، ډوډی دې وخوړه، زه هم نن ستا په خاطر خپل ذوق تر پښنو لاندې کوم، بل دا چې دمېلمه سره ګوتې وهل ثواب لري، خبر به یې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته نو دواړو یوه وړه خوله خندا وکړه، پسې پیوست څه نورې ټوکې ټکالې شوې، بلاخېر ورته ومې ویل:

- سرېيه! تا خو د سیارې په مسیج او کیسو ببخي خاشه اچولې شروع وکړه کني منه که مبایل رانه یوسې.

په خندا شو، بیا یې وویل:

- د مبایل له ورکېدو مخکې دسیاره په نوم؛ یو تخلوص هم پسې و؛ اوس مې هیر دی چې څه و؛ یو مسیج راغلو په دنده کې وم، نیم او نیمکله مې ولوستلو، تر څو مې دصحیح لوستلو کاپي وخت ورته پیداکو مبایل مې ورك کړو؛ هر څه پکې ولاړل، ته صبر اوس یې وګورم چې څه یې ویلي بیا به پرې وغږېږو.

لاس يې ور وغزو د دوارو تر منځ په پوشتۍ ايښی مبايل يې ورجګ کړ، دمسيجونو په لوستلو يې شروع وکړه؛ ما دا بل لور ته ځنګ ووهلو، چای مې راواچولو، خاموش کيناستم تر څو مسېجونه ولولي، يو وخت مې کتل چې مبايل يې واپس په همغه خپل ځای کېښود، رنګ يې تك تور شو، تېول سوروونه يې ګډه وډ شول، حتا غږ يې هم تغير وکړو.

په خندا کې مې ورته ووېل:

– لکه چې تر اوسه دي مينه نه وه کړې، لمړی ځل دی چې ديوې نجلۍ له خوا داسې غږ آورې، ځکه يې دومره تاثير درباندې وکړو؟

– نه دغه خبره نه ده!

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ښنا، نو ښیا له ما وشرمېدې په ځینو رازونو دې چې سیارې رابرسېره کړي؟

– نه، دغه خبره هم نه ده!

– ښنا، خی ښیا نو ولې دومره تور او شین واوښتې؟

– یعني کیسه غواړې، نه مې پرېږدې؟

– هغه د ورځې مبایل کې راسره کړی قسم دې که درته بې معنا وي؟ مه یې کوه!

دلته مې ښیا لږ راموسکی کړ.

ویل یې:

– د سیارې مسېج ته په کتو پوهېږم چې ته له ما دکومو، کومو پوښتنو ځواب غواړې، خو ددې ټولو پوښتنو ځواب کې دې زه، یوه وړکۍ کیسه کوم

انشاءالله په نوبت نوبت به دې هره پوښتنه پکې ځواب شي ته صرف غوږ شه!

خبره داسې ده چې زه د (...........) ولایت(........ ولسوالۍ او (..........) کلي دپلانکي (..........) زوی یم، دپنځو کالونو په عمر وم، پلار مې یوه چاودنه کې خپل ځان له لاسه ورکړو، بدبختانه یتیم شوم، یتیمي هم خیر بلا پسې ددې وطن په هرو لسو ماشومانو کې یو، دوه یتیمان دي، اما زما تر ټولو ستره بدبختي دا وه، چې په داسې یوه کور، کلي، داسې یوه محیط کې یتیم شوم، که څه هم ځانونه یې مسلمان ګڼل خو کړه وړه یې په تمامه معنا هغه د(لوط ص) دقومیانو و؛ یعني لواطت، زنا ، غصب، وژل، ځورول او همداسې نورې هره مردار خورګي پکې دمېړنو خلکو خاصه او ویاړ ګڼل کېدل، نه یې له الله ج ذره وېره درلوده؛ نه یې دشرم او حیا په نوم څه پېژندل؛ څه سر دې در خوږوم؛ تر څو مو دپلار له

(c) ketabton.com: The Digital Library

وير نه سترګې وچې دي په مور مې يې منګولې خښې کړې؛ مشر، مشر کاکا مې نکاح کړه په داسې حال کې چې زما مور دده د کشرۍ لور همزولې راتلله، سينږيری وو، لنډه يې دا چې له مور نه يې هم په ژوند يتيم کړم، نور مې مور دکاکا دکور مينځه شوه، او همداسې زه يې مريی دواړه د کاکا، دکاکا دمشرۍ ښځې، زامنو، لورګانو، ميلمنو، غواګانو، پسونو، څمکو په خدمت کې شپه او ورځ سر په تلاق اوښتو، که څه هم يوه کور کې اوسيدو، خو ما او مور مې په دريو ځلور ورځو کې ديوې، دوه صحيح خبرو موقع نشوی پيداکولی، ها کيناستل؛ ځان او جامې راپاکول، يا نور هغه دمور او بچيانو تر منځ راز او نياز خو په ځای پرېږده.

دا هم په هر حال، مور دپلار په دوران کې ځان ته کور درلودو، دری ځلور جريبه باغونه څمکې مو درلودې تر ټولو کاکا ګانو نه مو ژوند او اقتصاد ښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

و، پلار مې د دارعلوم مدیر وو؛ ښه معاش یې لرلو؛ ځمکې مو دهکان کاله کولې، بس دالله ج تر رضا قربان شم، کله چې دا پیښنه وشوه، کاکاګانو زما او د مور په شمول مې کور، ځمکې هر څه یې په خپل کورو کې ور متغم کړل، نور به نو صرف دهغه او دغه د ځیږې له وېرې او بچ کېدو په پار شپه، ورځ په هغه خدمتونو چنګاو وم، چې زما له توان نه به ډېر دراندہ وو؛ او همداسې مور مې هم، لکه څنګه مې چې پورته یادونه وکړه، دلته تنها زموږ کورنۍ داسې خدای ناترسه نه وه، عام ذهنیتونه همداسې وو، دکلي نورو خلکو هم چې څنګه استفاده رانه کېدله کوله یې، او دا تنها زما حال نه و، دلته دهر یتیم، کونډه، بې کسه، بې وسه لپاره ځمکه سور تنور وه، په همدې اساس د خپلې کورنۍ سربېره دکلي له اکثریت خلکو ډېرې پستې ډېرې بدې، خاطرې لرم؛ چې دهغې ټولو کمه، کمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

یادونه هم شپو شپو وخت ته اړتیا لري، تر نورو به تېر شو، ددې ټولو له نمونې به دسیارې دپلار کوم چې مسبج کې سیارې هم اشاره ورته کړې، درته وکړم.

یوه ورځ مې دکاکا دوهم زوی پیسې راکړې دوکان ته یې په سیګریټو پسې ولېږلم؛ ولاړم سیګریټ مې واخیستل کله چې واپس راتللم په لار کې مې دسیارې پلار ولیدو له همدې دوکان نه یې دسودا دروند پیټی راپشاه کړی و؛ د انسانیت، ثواب، مشرانو ته د احترام له مخې مې پیټی ورسره راسپك کړو، دلوبیا او دال نخودو پلاستیکي خلتې مې ترې راوخیستلې، ددوئ کور زموږ له کورنه څو کورنه رامخکې و، کله یې چې تر دروازه ور دننه شوو، وېل یې:

- خلتې په مخامخ سپاچه کېږده، زه وړاندې تېر شوم؛ ده ځای په ځای دحاویلۍ منځ کې خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنډوکی کېښود، دروازه يې ځينځير کړه، مخکې راتېر شو، چپ لاس اتاق طرف ته يې اشاره وکړه؛ ويل يې:

- ته راشه دلته يو څه دي، کاکا ته يې دې ور وړه، په غلته اراده يې پوه شوم، له تللو مې انکار وکړو، نور يې لاس راواچولو په زور يې کشکوم، که څه هم دی پوخته ځوان و، زه وړکی دولس دیارلس کلن ماشوم وم، بيا هم دالله ج مرسته وه، ډېر وخت مو کشوکير و، خو اطاق ته يې ننه نه ايستی شوم، بلاخېر اطاق ته تر دننه کولو مې تېر شو، نور يې غوښتل چې همدلته حويلۍ کې خپله شهواني تنده راباندې ماته کړي، خو شکر دلته هم ونه توانېدو، که څه هم جامې مې يې راوشکولې، موشت، موشت وېښته مې يې لاسو کې ورپاتې شول، له خولې او پزې مې سرې وينې روانې وې، اما بيا هم دالله ج مرسته و، په دې اخېر کې چې نور له ټيپه هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لویدلی وم؛ یو موټی ایرې په لاس راغلې دا مې سترګو ته ور وشیندې، دی په خپلو سترګو شو، ما دومره موقع پیداکړه چې د دروازې ځینځیر مې پکې خلاص کړو، ترې راوتښتوم. نور نه یم پوه چې سیاره چېرته وه، له کومې خوا یې لیدلی یم؟ مخامخ د بالاخاني کړکۍ وې، کېدی شي له بلاخاني یې زموږ سیل کړی وي، اما کله چې کور ته ولاړم ددې سربېره چې ډېر ځنډ مې کړی و، جیب کې مې سیګریت هم مات شوي و، ددې جرم په مقابل کې بیا دلته دکاکا زوی ډېر بې رحمه ووهلم.

(دشهادت ګوته یې راته وښودله وېل یې: دا ویني چې کړې، وره ده؟ دا همغه ورځ د کاکا زوی راماته کړه، بیا صحیح جوړه نشوه)

پسې زیاته یې کړله وېل یې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ خلاصه لکه څنګه مې چې مخکې هم یادونه وکړه دسیارې دپلار کیسې ته ورته حتا تر دې هم تورې بدرنګه لسګونه خاطرې زه دخپل کور او کلي له خلکو لرم، ببنلي مې نه دي، او نه يې ببنم.

دا هم په هر حال، څه وخت وروسته مې کاکا چې زما مور يې نکاح کړې وه، بېخي ضعيفه شو، نور دهېڅ کار نه و، زامن يې نااهله و، هغوئ هم مرسته نه ورسره کوله، همدا و، چې اقتصاد مو بېخي صفر شو، دسمې لورې سره مخ شو، په دې شپږو ورځو کې یوه ورځ يې دهمدې مشر ورور پوښتنې ته یو بل په ده پسې کشر ورور يې راغلو، یعني دوهم کاکا مې، چې دا به تل په مسافریو کې و، دې چې زموږ اقتصادي خراب وضیت ولیدو، خپل مشر ورور ته يې وویل:

– په (...........) ولسوالۍ کې د (..........) کلي ملك رحیم دخپلې مهمانخانې لپاره هر کال یو برابر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشوم مزدور نیسي، اوس یې هم زما یو ملګري ته ویلي چې یو بیدار هلك راته راپیدا کړه، نو که ستا زړه وي، دا یونس به وروليږو، کال وروسته یو نیم خروار غنم ورکوي؟

کاکا مې وویل:

- ولې نه، ورسره وغږېږه چې بل څوك ونه نسي!

لنډه یې دا چې سبا نه، بل سبا یې ور روان کړم، کله یې چې تر دروازه ایستلم، مور مې داسې بې اختیاره چیغې وکړې، هر څه به مې حېر شي مګر دمور هغه درد به مې حېر نشي.

بلاخېره کاکا مې یې ملګري ته تسلیم کړم، یوه شپه مې هلته وکړه سبا هغه سره موټر کې سور شوم تقریبا څلور، پنځه ساعته مزل مو وکړو، لاره کې مو یو ځل موټر هم بدل کړو، له یوه نه بنکته شو، بل ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وختلو، مقصد قضا ماسپښين و، چې دملك رحيم کور ته ورسېدو، دکاکا ملګري مې زه ورته تسليم کړم، خپله واپس را روان شوو، که څه هم ملك صيب ډېر ورته ټينګ شو، چې کينه يو چاى وڅښه، خو ده وېل:

ـ ځم ناوخته کېږي، ددې سړي را روانېدو سخت تاثير راباندې وکړو، باور وکړه په ډېرو سختو حالاتو کې مې نه دي، ژړلي اما دلته ژړا راغله.

خو په هر حال لنډه يې دا چې دلته مې خپل ژوند پيل کړو' ملك صيب بد سړى نه وو، او همداسې ښځه يې ډېره ښه ښځه وه، دوې، درې شپې خو يې ديو ګلاس پورته کولو هم راته ونه وېل، پس له دريو ورځو يې کرار کرار زما مسوليتونه راته وښودل، د مسوليتونو تر څنګ مې دخپلو بچيانو سره يې جومات ته د درس او لمانځه لپاره دتلو، همداسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکور لپاره يې چې استاذ ورته نيولى وو، دبچيانو سره يې يو ځاى چې زما په سن او سال، يا لږ غټ او واړه وو، د درس وېلو وخت راکړو، دا چې په خپل کور کې بېخي ډېر او درانده کاروونه زما په سر وو، دملك صيب په كور كې مې ځان داسې احساسو لکه دوزخي چې جنت ته ولاړشي، د وخت په تېرېدو سره ملك صيب ښه رانه ډاډه شو، زه هم خوشحاله وم، تر کارونو مې اختيار تېر و، يوازينى درد مې په مور روان ظلم، شاخه کاروونه، ديو او بل له خوا وهل ټکول، او همدارنګه زما د راتلو په وخت ددې د سوو چيغو ياد و، دې درد نو څلورويشت ساعته کړولم، او دا آرمان به مې هم کوو: چې کاشکې زما له آرامتيا ، خو چا خبره کړې واى، اوس به ځان ترې حير وي، مايسې به زره خوري، بس په همدې آرمان، دکال دپوره کېدو په انتظار مې شپې او ورځې شمارلې تر څو کاکا مې په مزدورۍ پسې

راشي بيا به زه هم ورسره لاړشم؛ مور به مې ووينم، له خپلې اسوده ګۍ به يې خبره کړم؛ نور به ډېر زړه نه خوري.

په دې وخت کې يې يوه غټه ساه واخيسته، بيا يې وويل:

- خلاصه ورځ تر بلې د روخصتۍ د رانژدې کېدو، مور ته دتلو په اميد مې ځان ته ډاډ ورکو، په همدې شان مې نهه مياشتې دملك صيب کور کې تېرې شوې، نور مې نو دوې مياشتې روخصتۍ ته پاتې وې، اخيرنۍ مياشت مې نو ټول روخصت وه، اګر چې دلته هم خپه نه وم؛ نه مې نور خپل کور، کلي ته زړه کېدو، صرف مور مې نو سخته يادېده،

بلاخبره په همدې شپو ورځو کې يوه ورځ د نورو ورځو په څېر دملك صيب د دوه زامنو او يوې لور سره دسهار ټيم درس وېلو لپاره مسجد ته ولاړم،

مسجد ته دداخلیدو سره سم دملك صیب مشر زوی (سردار) چې زموږ تر مخ وو، سلام یې واچولو، دمسجد په تبۍ یو څو کسان ناست وو، سلام یې علیك کړو، وړاندې دېوال ته یو بل سپینږیري ډډې وهلې وه، چې ورته ومې کتل زموږ یو کلیوال و، خدایزده له کومې خوا به راغلی وو، خو په همدې مسجد کې یې مسافرانه شپه کړې وه، ورغلم ستړې مشي مې ورسره وکړه، ده ونه پېژندلم، وریاده مې کړه د پلانکي زوی د پلانکي لمسی یم، نور یې وپېژندلم وېل یې:

– ښا ، ښا شابس ماشاءالله ځوان شوی یې، پلار دې خدای ج وبښه، هغه وخت ته ببخي وړکی وې، پسرلی دې دمور جنازې ته هم درغلی وم؛ ستا پوښتنه مې وکړه، ماوېل زه به دې ووینې، چې وړکی یې، که غټ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخکې له دې چې خپل مطلب تکمیل کړي، خبر کې یې ور ولوېدم، زر مې ووېل:

- زما د مور جنازې ته؟

راغبرګه یې کړه:

- هو، ولې کاکا دې (شیردل خان) چې نکاح کړه ستا مور نه وه؟

ددې خبرې تر اورېدو وروسته په ځان نه یم پوهېدلی، که څه هم څه وخت وروسته هغه خلکو راته وېل: داسې چیغې دې وکړې چې درس ته راغلي ماشومان ټول له مسجد نه وتښول، خو زه په خپلو چیغو هم نه یم خبر شوی، او نه په دې پوه یم چې چا یوړم، خو یو وخت مې چې سترګې وغړولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپه وه، دکلی په کلینك کې وم؛ سیروم راته بسته وو، تر لږ څه زیات رابیداربدو وروسته په همغه شپه کې کور ته راروان شو. ملك صیب او یوه خور یې هم راسره وو، په لار بیا راته دهغه سپینږیري خبره یاد شوه، دا ځل بې هوښه نشوم خو ژړا مې نشوی کنترلولی تر کوره مې په چیغو چیغو ژړل؛ په تول ددې ټول عمر کې چې دملك صیب سره مې تېر کړی وو، تش تندی مې یې دځان په وړاندې تریو نه و لیدلی، اما دلته به سخت په قهر شو، بار بار یې دوهلو ګوابښ راته وکړو، خو دا چې ماته مې دټولې زندګۍ په میراثه کې یوه مور، هغه هم دظالمانو په غېږه کې ګروګان راپاتې وه، نن له هغې هم خلاص شوی وم؛ حتا جنازې ته یې هم چا نه وم وروستلی، زړه مې سخت درد کوو، په خپله ژړا مې اختیار نه درلودو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور ته له رسېدو سره سم زما دحال په لیدو، د ملك صیب ښځې، خور یې، بچیانو یې هم ښه پوره راسره وژل، ملك صیب ډاډ راکولو چې ژاړه مه سبا دې کورته بیایم، ټول دوستان به دې ووینې، ښې ډېرې شپې ورسره وکړه.

دملك صیب دې ډاډګیرنې مې لا په زخمو مالګې و دوړولې.

په سلګیو سلګیو مې ورغبرګه کړه:

- زه نور هغه کور ته نه ځم؛ که ته مې له خپل کور او کار نه ددایم، لپاره رخصت هم کړې، سرصحرا په غرونو ځم، اما هغه کور ته نه ځم.

ملك صیب وویل:

- ولې پلار، دکورنۍ نور غړي دې نه یاد ېږي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددي خبرې په کولو سره دی، ملامت نه وو، ځکه چې ما به ددوی په مخکې تل دمور تر څنګ دکاکا نوم هم کاکا نه بلکې پلار يادو، او همداسې اولادونه به مې يې خويندې او ورونو يادول.

دلته نو ديوې خوا دده په ځواب کې مجبور شوم؛ له بلې خوا، درد اخيستی وم، داصلي پلار دمرګ، ورپسې دکاکا له خوا مې دمور نکاح، د کور، ملك او مال چور چپاول ......

يعني ټوله کيسه مې ورته وکړه، ملك صيب هم په زړه ډېر نرم انسان وو، دکيسې په اورېدو يې تر ما ډېر وژړل، په عين حال کې يو ځل بيا په قهر شو. وېل يې:

تا ولې مخکې دا کيسه نه کوله، خو بيا هم چورت خراب نکړې، ته نور دهيچا زوی نه يې زما زوی يې، زه به دچا څه، او څه وکړم چې درپسې راشي،

خلاصه لکه ځنګه يې چې وويل، تر دې وروسته يې دلباس، خوارړو، او بل هر ناز او نزاکت له حسابه تر خپلو بچيانو کم ونه شمارلم، که ځه هم ما مکتب نه و، ويلی مګر ښه وم، ددې ځو مياشتو په لړ کې مې مسجد او کور کې دده دبچيانو سره د درس ويلو په نتجه کې دده دبچيانو په اندازه ليك او لوست زده کړي و، په داسې حال کې چې دده بچيان په اتم او نهم صنف کې وو، دا استدا به مې مخکې له مخکې هم ملك صيب وخت ناوخت ستايلو، په دې وخت کې يې نو خپلو بچيانو ته سې پارچې جوړې کړې وې، نور يې نو دکلي له ليسې د ولايت مرکز کې دافغان ترك ليسې ته انتقالول، زما سره يې د زوی واله تر وعدې وروسته دهغه سې پارچې وځنډولې، زما په کارونو يې شروع وکړه؛ ملك صيب د منطقې برحاله ملك و، په ولس کې يې ښه محبوبيت، ښه نفوس او قدرت لرل، او همداسې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر چا یې ښه ناز چلېدو، په همدې تړاو یې په تول د پنځلس، شلو ورځو کې دکلي په لیسه کې په مدیر صیب او استاذانو تر نهم صنفه ښه پاك اسناد راته جوړ کړل، نور یې نو سې پارچه راته جوړه کړه، دخپلو بچیانو سره سم یې د ولایت مرکز کې دافغان ترك لیسې کې شامل کړم؛ دلیلیه کارونه مو یې راته جوړ کړل، دلته یې هم ډېر استاذان پېژندل هغوی ته یې معرفي کړو، وخت ناوخت به یې فام راباندې کوه.

نور په دې نه یم پوه چې په ما او مزدورۍ پسې به مې بیا زما له کورنۍ څوك راغلل وي، که به نه وي راغلي؟ خو که راغلي هم وي، دملك صیب سره یې وس نه کېدو. طبعاً ډېر بې خونده به یې ځواب کړي وي.

را به شم خپلې مخکنۍ خبرې ته مې، بلاخېره درې کالونه مې په افغان ترك لیسه کې درس ووېلو، پس

له دریو کالو له دولسم صنف نه عمومي دریم نمره فارغ شوم؛ دملك صیب یو زوی چې زما همصنفی و، څورلسم نمره شو، ها بل خو یې لا په یولسم صنف کې و، مقصد ، ژمی مې د

ملك صیب په کور کې تېر کړو، پسرلی مې بیا دده په مشوره او همکارۍ کابل کې نظامي پوهنتون ته امتحان ورکړو، ځکه چې زه له بې نظمۍ او بې قانونۍ ډېر کړېدلی وم، دنظام دنوم وږی، تږی وم، ډېره مینه مې ورسره درلوده.

څه وخت ورسته چې نتایج اعلان شول، خوشبختانه کامیاب وم، نور مې نو دڅلورو کالو لپاره دلته زده کړې وکړې، د درس له پلوه مې خپله ډېر کوشش کو، مالي مرسته مې ملك صیب کوله، ان تر دې چې څلور کاله وروسته مې دیو ممتاز محصیل په حیث خپل اسناد ترې ترلاسه کړل، نور مې نو د سرحدي ځواکنو په لیکو کې رسماً دیو افسر په بڼه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنده واخیستله، چې تر ننه دری کالونه کېږي چې نمورېږ دنده مخ ته ورم، اوس شکر په هر څه برلاسی یم، داسې فرض کړه چې دټول هیواد قدرت له ماسره دی، ځکه دهرې ساحې قومندان، او واکمن مې همصنفی او ملګری ده، یعني که وغوارم چې له هغه خلکو مې غچ واخلم، یکه یکه یې سر په تندي راځورندوم، اما نه غوارم ځکه تر مانه الله ج ښه سزا ورکوي، دوه کاکاګان مې مړ دي دا خو هسې دخدای ج حضور ته ورغلي، دریم چې ژوندی دی، دا پوهېږي دی اوس یې دکابل په پل سخته کې دکابل دسیند مرداری خوراك دي، زامنو یې دځمکو په سرجنګ سره وکړو دوه یې له یوې خوا ووژل یو له بلې خوا، ها پاپې نور یې لا هم دیو بل لپاره خلاص چاقوګان جیبو کې ګرځوي، همداسې دکلي هغه فرد، فرد چې ماسره یې ظلم زیاتی کړی، ته باور وکړه پرودیګار سر په دنیا دوزخیان کړي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو غذاب نه، یو عذاب پرې نازل دی ښه په خوند کړېږي، نو ماته حاجت نشته؛ ددې ټولو له جملې یوازینی کس همدا دسیارې پلار ده چې لا هم تکړه په آرامه خپل کار او کسب کوي، ددې لپاره څه وخت له مخه ما تصمیم ونیولو، تر څو د راسره کړې هغه جفا په وړاندې یې یو ګوزار ورکړم، اما واپس ځکه پښېمانه شوم چې یو دوه بچیان یې لاواړه دي، فکر مې وکړو، که په دوه، دریو څپړو یې رنګه بدوم، دا خو مناسب نه ده، او که له منځه یې وړم یا یې د ابد لپاره بستري کوم دهغه ماشومانو سرنوشت به یې په ها خدای ناترسه کلي کې زما په شان شي، لاحول ولاقوت.... مې وویل دوه رکعاته لمونځ مې وکړو نور کرار کیناستم، څه ماویل پروردیګاره! ته پوه شه او کار دې، زما دې صبر تاته وي.

نور یې وخندل وویل:

- داسې غورې دي ايا کومه پوښتنه دې بې ځوابه پاتې ده؟

مسکی شوم ورغبرګه مې کړه:

- شکر چې را وروسته وروسته دې کيسه سمه کړه کني نور مې دې په خوله لاس درته ايښولو، نږدې دې زړه راته چاودلی و.

خو په هر حال رابه شم دې خبرې ته چې که فام دې وي، دسيارې مسيح ته په کتلو دسيارې دپلار په وړاندې صبر دې رنګ راوړی؟

په خندا يې راغبرګه کړه:

- ولا څه ووايم!

خندا کې مې وروګرځوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه، داسې یې نه منم که غواړې چې دمبایل دې واپس صاحب شې، پاکه خبره وکړه، دسیارې هیلې او آرمانونه به څنګه شي؟

په موسکا سره یې وېل:

- ته صبر، لکه څنګه چې مسېج کې سیارې وېلي و، ها خبره یې زما ډېر خوښه هم شوه همداسې ماته هم تر ظاهر نه باطن او معنویت ارزښت لري، زه به یې دناستې، ولاړې، ځینو نورو حسابونو په اړه چې اړین دي لږ لږ معلومات وکړم، نور خو نو زه هم داشرف غني زوی نه یم (دمسکا په زیاتوالي یې زمینه سازي ورته وکړه) پسې پیوست یې ووېل:

- بیا خو نو زه او ته شته یو انشاءالله. (یاران زنده صحبت باقي.)

خندل مې ورغبرګه کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- قسم بل راته کوې که، همدا مخکنی صحیح دی؟

په همغه مسکي انداز یې زیاته کړه:

- نه، همغه صحیح ده.

په دې خبره پسې دواړو یوه خوله وخندل او همدا مو دمجلس اخیري شوه، نور نو قریب دوې بجې وې ویده شو، تر شپه تېرېدو وروسته، سهار یې چای راسره وخوړلو، نور یې وېل: ځمه، که څه هم ډېر ورته ټینګ شوم خو ځیني اړین کارونه یې بهانه کړل، مبایل یې ورپورته کړو، غوښتل یې چې مېموري کارد ترې وباسي، وېل یې: مبایل نه ورم.

لاس مې یې ونیوو مېموري کارت استلو ته مې پرې نښوو، خندا کې مې ورغبرګه کړه:

- واچوه جیب ته ما چې داسې ډیسي مبایلونه اخیستلی له سره مې تماس نه درسره نیولو،

دی هم په خندا شو مبایل یې جیب ته کړو، دچپ لاس په منځنۍ کوته یې یوه غټه دسپینو زرو ګوتمۍ وه، د فیروزې غمی یې درلود، دا یې راویستله وېل یې:

- امم واخله خه؛ دا ډیسي نه ده.

په دې کې نو ما هم څه ونه وېل، نر غوندې مې دیو ښه ځوان یا ملګري دیادګار په ښه دخورا شوق او مینه سره ترې په ګوته کړه، ډېره ښه جوړه هم راغله؛ نور ورسره روان شوم په استادګاه مې خدای ج پماني ورسره وکړه، دی ټکسي ته وختو، زه واپس دکور په لور راروان شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یونس، سره د پورتنۍ مرکې مې پوره یولس مایشتې ووتلې، پرون یې زنګ وهلی وو، تر اولیه سلام، کلام وروسته یې وېل:

- دمیدان هوایي په سرك د(............) ودونو تالار په دریم او څلورم سالون کې زما او سیارې کوزنۍ زموږ د دواده مراسم لمانځي له تاسو ښاغلو او آغلو په خورا مینه، هیله ده چې تنها مو پرې نږدئ،

بلاخیر بېګاه موږ هم فامیلي ورغلو له هر اړخه ښه مستانه او رنګین واده یې برابر کړی وو.

یونس له ډوډۍ خوړلو مخکې دهوټل نه بهر دروازه کې دیوې دقیقې لپاره راسره ودرېدو په منډه منډه خندا خندا یې وویل:

ـ سیاره ترکیه کې وه، ولاړم دهغه څه په اړه مې ځان ښه مطمین کړ چې مخکې مې درته وېلي وو، بیا دا راغله کابل ته، ډاکتره ده، پیسې میسې لري، ها

ورځ مو دمیکرویانو په بلاکو کې یو کوړګی واخیستلو، لږ فرشو ضرف مو واخیستلو، نن نو پخیر دا معامله ده چې وینې یې، باقي دې الله ج خیر کړي، خندا ته یې څه زور ورکړو لاس مې یې ور ونیوو څېره یې شړکنده زما څېره کې ووهله نور رانه روان شو.

(پای)

محمد نعیم وردګ

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library